

Dzień 1: „Grzech i obietnica”.

„Wtedy niewiasta spostrzegła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia, że jest ono rozkoszą dla oczu i że owoce tego drzewa nadają się do zdobycia wiedzy. Zerwała zatem z niego owoc, skosztowała i dała swemu mężowi, który był z nią: a on zjadł” (Rdz 3, 6).

„Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie (węża) i niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo jej: ono zmiażdży ci głowę, a ty zmiażdżysz mu piętę” (Rdz 3, 15).

Historia: Grzech, którego symbolem jest zjedzenie owocu przez Ewę i Adama, z drzewa poznania dobra i zła, co było wyrazem ich nieposłuszeństwa Bogu. Stwórca nie pozostawia pierwszych rodziców w stanie zniewolenia grzechem, lecz daje im obietnicę przywrócenia przyjaźni ze sobą, co dokona się przez pokonanie sił ciemności.

Obraz: Ewa i Adam spożywają zakazany owoc, a po spożyciu pojawia się iskra światłości.

Prośba: Aby obiecany potomek Ewy stał się światłem na drogach mego życia (**J 8, 12 – 13**).

1. Dlaczego pierwsi rodzice zgrzeszyli? Warto się nad tym zastanowić (Rdz 3, 1 – 7). Pewnie dlatego że mogli. Jako osoby, które Stwórca obdarował życiem i wolnością, mogły użyć tych darów według swego uznania. Ale przecież rodzice w raju nie popełnili grzechu tak po prostu, ktoś ich do tego namówił, ktoś pokazał im inną perspektywę życia – poza posłuszeństwem Bogu. Ciekawe, że język hebrajski używa na określenie pokusy, jakiej zostali poddani Ewa i Adam, słowa **ap ki**, które ma dwa znaczenia: jaki ten zakaz jest głupi (*spożywania owocu z drzewa*), i co złego się stanie? I tak pierwsi rodzice stali się niewolnikami oddzielonymi od Boga.

2. Inicjatywa stoi po stronie Boga. Przepaść, jaka powstaje po złym użyciu ludzkiej wolności, jest nie do przekroczenia, od strony człowieka. Przepaść ta ma dwa wymiary: człowiek odwraca się plecami do swego Stwórcy, zaczyna iść własną drogą, przepaść się stale poszerza oraz pojawia się śmierć. Bóg szuka dróg dotarcia, zbudowania na nowo więzi z człowiekiem. Pojawia się obietnica pokonania wroga natury ludzkiej, czyli węża i przywrócenia człowiekowi daru przyjaźni ze Stwórcą. Ten, Który, przywróci ludziom drogę do przyjaźni z Bogiem, Sam zostanie zraniony. Cóż, miłość wymaga ofiary.

3. Kim jest wróg natury ludzkiej? Przyjrzyjmy się tylko dwóm określeniom, jakie znajdziemy w Biblii. Szatan, z konkretnymi skutkami jego działania musiał zmierzyć się Hiob (Hi 1, 6 – 12). Szatan to oskarżyciel, ojciec ciągłego niepokoju, lęku, wzmacnia obraz Boga sędziego, ciągle wymagającego. Szatan wypędza człowieka z domu jego serca, podjudza do oskarżania innych, dostrzegania u innych ich wad, niedociągnięć, podejrzewania innych o złą wolę. Diabeł, to ten, który rozrywa relacje, więzi. Z nim zmagał się Jezus podczas kuszenia na pustyni (Mt 4, 1 – 11). Diabeł wzmacnia poczucie krzywdy, opuszczenia, niezrozumienia, wmawia człowiekowi, że ma sam o sobie stanowić. Wzmacnia obraz Boga odległego, a być może i nieistniejącego, bo przecież tyle zła i cierpienia na świecie. Diabeł wzmacnia w człowieku potrzeby, już nie relacje, ludzkie odniesienia, ale użycie i zaspokojenie, są centralne.

4. Ćwiczenia: Jak Ewa i Adam mogli przeciwstawić się wężowi? Czym jest dla ciebie wolna wola i jak jej używasz? Jaka jest relacja między Ewą a Maryją? W jaki sposób, w twoim życiu, ukazuje się działalność szatana i diabła?